

РЕШЕНИЕ

№ 978

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 22.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8258** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/25.11.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, в която е потвърден с Решение № 1571/02.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА на жалбоподателя са определени задължения за данък върху добавената стойност в размер на ревизираните периоди от 01.03.2007 г. до 28.02.2011 г. общо в размер на 264 487,85 лева и лихви в размер на 54 044,35 лева, при деклариран ДДС в размер на 41 363,58 лева и по Закона за корпоративно и подоходно облагане за периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2010 г. в размер на 1 330,99 лева и лихви в размер на 836,63 лева, при деклариран корпоративен данък в размер на 971, 99 лева.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Посочено е, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. Не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити доставчиците, а извършваните насрещни проверки са в противоречие с регламентираните в ДОПК правила. В разрез с процедурните правила, регламентираните в ДОПК, към преписката са приобщавани доказателства, които са представяни извън срока на приключване на ревизията. Инвокирани са доводи, че не е възможно ревизираното лице да търпи негативи, поради това, че неговите доставчици не са били намерени на известните адреси. Твърди се, че в хода на ревизионното

производство са представени всички относими документи /фактури, договори, банкови извлечения и други/, удостоверяващи извършването на процесните доставки. Доставките са отразени коректно в счетоводството на жалбоподателя и е установено, че чрез тях са извършвани други облагаеми доставки. Според оспорващия данъчните субекти не могат да търпят вредни последици от неправомерното поведение на своите доставчици, защото ЗДДС не обвързва правото на данъчен кредит с допуснати нарушения от доставчика при начисляването и отразяването на данъка. Посочено е, че направените органи по приходите изводи противоречат на константната практика на ВАС и на решенията на С..

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от адвокат Г. и адвокат Н., които поддържат жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. В дадения от съда срок не са представени допълнителни писмени бележки.

Участвалят в производството по делото представител на СГП, в мотивираното си заключение намира жалбата за неоснователна, поради което моли оспорения РА да бъде потвърден.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното: Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1103686/25.03.2011 г., издадена от Началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място]. Предмет на ревизията е определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 01.03.2007 г. до 28.02.2011 г. и по ЗКПО за периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2010 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1107686/19.08.2011 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено възражение срещу констатациите в РД, което е обсъдено в оспорения акт.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт К[ЕИК]/25.11.2011 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К[ЕИК]/12.09.2011 г., подписана от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил в една част, а в друга го е отменил.

По искане на жалбоподателя е допуснато изслушване на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи, чиито писмени заключения бяха присъединени към доказателствения материал, събран по време на процеса.

Бяха разпитани и двама свидетели, относно факти и обстоятелства, касаещи спорните доставки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на упълномощено от дружеството лице на 09.01.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 23.01.2012 г. /вх. № 53-06-193/. Между страните е сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне на решаващия орган на основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК до 23.03.2013 г. Решение № 1571/02.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 06.07.2012 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 16.07.2012 г., т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

I. По Закона за данъка върху добавената стойност.

За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъдят заключенията на допуснатите СТЕ и ССЧЕ.

Настоящият съдебен състав намира, че експертите са анализирали коректно наличните счетоводни документи и актовете, съставени във връзка с извършването проектирането и на самите строителни работи. Направени са проверки на изградените обекти и на документите и данните, събирани от ТД на НАП. Изградените заключения са последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства, поради което същите следва да бъдат кредитирани като мотивирани, логични и съответстващи на събраните доказателства.

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Установено е, че дружеството е издало към [фирма] общо 126 фактури /подробно описани в заключението на ССЧЕ/ през данъчните периоди от 01.01.2009 г. до 28.02.2011 г. Предмет на доставките са доставки на стоки - „резервни части” през 2009 г. и на услуги „ремонт” през 2010 г. и 2011 г.

Органите по приходите не са осъществили контакт с представител на доставчика, поради което не е могло да се извърши проверка в счетоводството му и да са установи

наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на процесните доставки.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят извода, че по издадените от дружеството фактури към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Направен е извод, че издаването на фактурите е направено с цел, получателят по тях да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

За да се провери, дали направените от ревизиращите органи заключения са верни е необходимо да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Според вещото лице, стоките, предмет на доставка по всички фактури, издадени от доставчика „П.“ за данъчните периоди от 01.01.2009 г. до 28.02.2011 г., включително са отразени по дебитата на 301”Материали”, по партидата на [фирма] и са заприходени по партида „склад” на резервни части за влагане и по дебитата на 303 ”Стоки” - партида [фирма]. Осчетоводяването на доставките е извършено правилно от жалбоподателя. Процесните фактури са декларирани през съответните данъчни периоди, съгласно изискванията на ЗДДС. Разплащане между страните е осъществено в брой, като не са съставени касови ордери. Към някои от фактурите не са издадени фискални бонове. Доставчикът на жалбоподателя надлежно е начислил данъка по смисъла на чл. 86 от ЗДДС при фактурите за процесния период.

В допълнителното заключение вещото лице посочва, че в счетоводствата на клиентите на [фирма] се съхраняват доставните фактури, издадени от жалбоподателя, ведно с Протоколи към някои от тях, платежни нареждания за плащане по банков път, разходни ордери при плащане на доставки в брой, заявки-поръчки и други, които са достатъчни за установяване на конкретния вид на доставената от ревизираното лице стока и/или услуга за процесния период.

Поради факта, че експертът не е установил връзка с доставчика, не е могло да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

В заключението на СТЕ подробно е са описани и сравнени видовете резервни части и извършени технически услуги, както по отношение на доставките, извършени към дружеството, така и по отношение на доставките, извършени от него, към клиентите му. Вещото лице е посочило, че видът на закупуваните от жалбоподателя стоки е: резервни части за машини и съоръжения и машини, специализирани за ремонт на електротехника, а услугите представляват специализирани ремонтни услуги на тежки специализирани машини с двигатели с вътрешно горене. Стоките и услугите са предназначени за ремонти/или окомплектоване на машини и съоръжения. Същите са използвани от жалбоподателя в дейността му - ремонтни услуги и продажба на резервни части. За специализираните услуги експертът не е установил съответствие в продажбите, през процесните, поради което не може да се констатира, къде точно са били вложени.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице доразви заключението си посочвайки, че не е открил за кого са били извършвани описаните ремонтни услуги, т.е. реално кой е бил крайният им потребител, защото няма данни жалбоподателят да е разполагал към този момент с такава техника. Той е извършвал подобни услуги, но е и превъзлагал извършването им на трети лица. По отношение на закупените резервни части, според експерта, те са били вложени при изпълнение на поръчките от жалбоподателят, но това нещо не може да се установено напълно.

Неяснотата идва от факта, че при закупуването на резервните части същите са били описвани по вид и брой във фактурите, докато във фактурите за продажби, издадени от жалбоподателя, са били описвани общо ремонтни дейности.

2. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Установено е, че дружеството е издало към [фирма] общо 23 фактури /подробно описани в заключението на ССЧЕ/ през данъчните периоди от 01.01.2009 г. до 31.05.2009 г. Предмет на доставките са доставки на стоки - „резервни части”.

Както и при предходния доставчик, органите по приходите не са осъществили контакт с представител на доставчика, поради което не е могло да се извърши проверка в счетоводството му и да се установи наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на процесните доставки.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал ревизиращия екип да направи извода, че по издадените от дружеството фактури към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Направен е извод, че издаването на фактурите е направено с цел, получателят по тях да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

Заключенията на ССЧЕ и СТЕ и по отношение на този доставчик са идентични, поради което не следва да се преповтарят отново.

Липсата на връзка с доставчика, е попречила да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

3. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Установено е, че дружеството е издало към [фирма] общо 2 фактури /подробно описани в заключението на ССЧЕ/ през данъчния период м. 02.2009 г. Предмет на доставките са доставки на стоки - „резервни части” и услуги „ремонт”.

Както и при предходния доставчик, органите по приходите не са осъществили контакт с представител на доставчика, поради което не е могло да се извърши проверка в счетоводството му и да се установи наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на процесните доставки.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал ревизиращия екип да направи извода, че по издадените от дружеството фактури към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Направен е извод, че издаването на фактурите е направено с цел, получателят по тях да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

Заключенията на ССЧЕ и СТЕ и по отношение на този доставчик са идентични, поради което не следва да се преповтарят отново.

Липсата на връзка с доставчика, е попречила да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

4. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до

доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Установено е, че дружеството е издало към [фирма] общо 5 фактури /подробно описани в заключението на ССЧЕ/ през данъчния период м. 12.2010 г. Предмет на доставките са доставки на стоки - „резервни части”.

Както и при предходния доставчик, органите по приходите не са осъществили контакт с представител на доставчика, поради което не е могло да се извърши проверка в счетоводството му и да са установи наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на процесните доставки.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал ревизиращия екип да направи извода, че по издадените от дружеството фактури към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Направен е извод, че издаването на фактурите е направено с цел, получателят по тях да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

Заключенията на ССЧЕ и СТЕ и по отношение на този доставчик са идентични, поради което не следва да се преповтарят отново.

Липсата на връзка с доставчика, е попречила да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

5. По отношение на издадените фактури от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Установено е, че дружеството е издало към [фирма] общо 7 фактури /подробно описани в заключението на ССЧЕ/ през данъчните периоди м.08.2010 г. и м.09.2010 г. Предмет на доставките са доставки на стоки - „резервни части за двигатели”.

Както и при предходния доставчик, органите по приходите не са осъществили контакт с представител на доставчика, поради което не е могло да се извърши проверка в счетоводството му и да са провери наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършването на процесните доставки.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал ревизиращия екип да направи извода, че по издадените от дружеството фактури към жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. Направен е извод, че издаването на фактурите е направено с цел, получателят по тях да намали резултатите си за ефективно внасяне на ДДС и неправомерно ползва право на данъчен кредит.

Заключенията на ССЧЕ и СТЕ и по отношение на този доставчик са идентични, поради което не следва да се преповтарят отново.

Липсата на връзка с доставчика, е попречила да се установи, дали същият е разполагал с материална и техническа обезпеченост да извърши процесните доставки.

Анализът на изложените по-горе фактически обстоятелства и доказателства, не дава възможност на съда да се съгласи с изтъкнатите от жалбоподателя доводи.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС,

наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури е отказано неправомерно. Касае се за доставки на стоки и услуги с определена специфика, поставяща към доставчика определени изисквания. Независимо от представените договори, фактури и други документи, съдът не може да направи извод, че спорните доставки са осъществени в действителност или най-малкото в обема в който се твърди и точно от лицето, посочено като изпълнител на доставката. Няма данни петимата доставчици да са търгували с резервни части за тежкотоварни машини и специализирана техника, нито през ревизирания, нито през предходни или последващи периоди. Доставките на такива значителни количества резервни части и извършването на специализирани услуги, като ремонт на тежка техника предполага наличието на технически и технологичен /производствени халета, машини, специално оборудване и т.н./ и кадрови ресурс /специалисти с висока квалификация/, свързан с

осъществяването им. По делото не са представени доказателства дружествата да са разполагали с транспортни средства или с работници, които да извършват работите, касаещи доставката. Съдът не може да кредитира в пълното показанията на двамата разпитани свидетели, защото те са служители на жалбоподателя и е съвсем естествено да установят в показанията си благоприятни за него факти, касаещи имената на фирмите, доставяли резервни части и начина на извършване на ремонтите. Следва да се отбележи, че и двамата свидетели разказаха единствено за доставки на резервни части, но не и за извършване на ремонтни услуги от подизпълнители, каквито са в основната си част от процесните доставки. Според тях ремонтите са извършвани на само място в рудниците или при клиента, а при по-сложни поръчки, в халетата на дружеството. В случая е без значение, че със закупените и заприходени части са осъществявани последващи доставки на стоки и услуги, защото от гледна точка на данъчния процес е необходимо да се докаже съществуването на реални търговски взаимоотношения между всички контрагенти по веригата. Безспорно е, че оспорваният е извършвал ремонт на съоръжения и доставка на резервни части за свои клиенти, но не е доказал, че е закупувал частите или е превъзлагал услугите на визираните по-горе дружества. Според заключението на СТЕ не е налице пълно покритие между получаваните от дружеството доставки и извършваните в последствие от него такива. Не е без значение и обстоятелството, че всички плащания са извършвани в брой, но не към всички издадени фактури има издадени фискални бонове. Изложените обстоятелства дават основание да се приеме, че се касае за привидни сделки, което основание за отказ от признаване на право на приспадане на данъчен кредит. В подкрепа на направените изводи е и обстоятелството, че в хода на административното производство е установено, че доставчиците са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на органите по приходите и нито един от тях не е намерен нито от органите по приходите, нито от назначеното от съда вещо лице.

В случая са налице всички предпоставки, даващи възможност да се приеме, че се касае за данъчна измама - абсолютно основание за отказ от право на признаване на данъчен кредит и според най-новата практика на С., обективирана в решение от 21.06.2012 г. по свързани дела С-80/2011 г. и С-142/2011 г., в което съдът е тълкувал разпоредбата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО.

Във връзка с изложеното настоящият съдебен състав намира, че жалбата в тази й част следва да бъде отхвърлена.

II. По отношение на определените задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане.

Във връзка изложените мотиви в предходната точка, съдът намира за установено следното.

Съгласно чл. 19 от ЗКПО, данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на този закон. Положителният данъчен финансов резултат е данъчна печалба, а отрицателният данъчен финансов резултат е данъчна загуба. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба. Според чл. 22 от същия закон,

данъчният финансов резултат се определя, като счетоводният финансов резултат се преобразува по ред и начин, определени в този закон, с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други суми предвидени в тази част.

В разглеждания случай за оспорващия с процесния РА е установен корпоративен данък за 2010 г. в размер на 1 330,99 лева и лихви, при деклариран такъв в размер на 971,99 лева, както и са начислени лихви за установени като дължими, но невнесени авансови вноски за корпоративен данък общо за 2007 г., 2008 г., 2009 г. и 2010 г. в размер на 812,32 лева.

Определения за 2010 г. корпоративен данък е в следствие на увеличен финансов резултат на основание чл. 78 от ЗКПО със стойността по фактура № 500/19.05.2010 г. в размер на 3 590 лева, която сума не е осчетоводена от ревизираното лице като приход по кредита на счетоводна сметка от група 70. Тези констатации не се оспорват от ревизираното лице, поради което следва да се приемат за верни. Безспорно е, че за 2007 г., 2008 г., 2009 г. и 2010 г. оспорващият е начислил авансови вноски, но не ги е внесъл и по тази причина, на същия правилно са определени лихви за забава за визириания период.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни релевираните доводи за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, допуснати в хода на ревизионното производство. Същите оплаквания се съдържат и отправената по административен ред жалба, като в решението на Директора на Дирекция „О.“, при ЦУ на НАП е отговорено подробно на всяко едно от тях. Направените възражения са обсъдени в оспорения РА, а доказателствата са събирани именно в рамките на определения срок за извършване на ревизията. Няма как да се приеме, че актът е издаден, въз основа на доказателства, събрани не по установения ред или срок, защото от доставчиците не са представени никакви доказателства. Останалите са събрани именно в посочения в ЗВР срок за приключване на ревизията.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при частично несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва РА в една част следва да бъде отменен, а в друга жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което следва да бъдат присъдени.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 и пр. 4 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/25.11.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, в която е потвърден с Решение № 1571/02.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] и ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 3974,71 /три хиляди деветстотин седемдесет и четири и 71 ст./ лева, представляващата представляваща юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..